

Posudek vedoucího na bakalářskou práci p. Michala Roučky „Politické vraždy a vrazi v čínském starověku“

Autor se ve své práci věnuje zajímavému a dosud v odborné literatuře systematicky velmi málo zpracovanému tématu: problematice politických vražd v čínském starověku. Jde přitom o téma, které má pro čínskou kulturu značnou důležitost v souvislosti s otázkami legitimacy a loajality; o popularitě nejznámějšího ze starověkých pokusů o atentát, atentátu provedeného Jing Keem na vládce státu Qin, budoucího Prvního svrchovaného císaře, i v současné době svědčí vícero filmových zpracování.

První kapitoly práce podávají stručný přehled politického a společenského vývoje v čínském starověku až po sjednocení Číny Prvním svrchovaným císařem. Po stručné charakteristice dvou hlavních pramenů, z nichž autor vychází – kroniky *Zuozhuan* a hanského historického díla *Shiji* – přechází k prvnímu oddílu ústřední části práce, věnovanému charakteristice příběhů pěti atentátníků, kteří působili v období Letopisů (cca 770-453 př. n. l.) a Válčících států (453-221 př. n. l.). Na ten navazuje část věnovaná třem pokusům o atentát na Prvního svrchovaného císaře, z nichž nejvíce prostoru dostává již uvedený nejslavnější pokus Jing Keův, a to včetně pojednání o jeho dalším obrazu a hodnocení v pozdějším čínském písemnictví a kulturní tradici. Práci pak uzavírá pokus o vytknutí obecných rysů atentátníků na základě srovnání uvedených příběhů.

Je zřejmé, že autor přistoupil k pojednávanému tématu se zájmem a snahou. Je ale třeba konstatovat, že práce celkově trpí nedotažeností a nepropracovaností. V případě příběhů jednotlivých atentátníků a atentátů jde do značné míry o převyprávění existujícího českého překladu vybraných kapitol *Shiji* od O. Lomové. Větší problém ovšem představuje to, že jednotlivé kapitoly působí značně separátně a nejsou dostatečně provázány. Například v historickém úvodu jsou některé informace nadbytečné a ne přímo nutné pro pochopení fungování atentátníků a naopak zasazení příběhů atentátníků do rámce širšího společenského vývoje je poté spíše letmo nastíněno. Rovněž tak kapitoly týkající se Jing Keova obrazu a hodnocení v pozdější čínské tradici – vycházející z jednoho článku – jsou zařazeny poněkud neorganicky. Větší pozornost a hlubší rozbor by si zasluhovaly samotné příběhy atentátníků a jejich srovnání v širším kontextu. Zůstává zde tedy velký nevyužitý potenciál, což je škoda, protože autor se v určitých

dílčích pozorováních projevuje jako bystrý a přemýšlivý pozorovatel, byť některá jeho tvrzení jsou značně subjektivně zbarvená.

Celkově lze shrnout, že autor projevuje potenciál, který se nepodařilo zcela využít, a práci by nepochybně ještě prospělo podstatné přepracování.

Závažným problémem, který má zásadní vliv na mé rozhodnutí doporučit práci k přepracování, je rovněž nesplnění minimálního rozsahu předepsaného pro práci bakalářskou.

V Praze dne 25. 1. 2016

Mgr. Jakub Maršálek Ph.D.